

Domy za ploty a živými plůtky vypadají útulně, na sněhu jiskří zlatavé světlo z jejich oken, ale Silje spěchá po chodníku, dokud nedojde k palisádovému plotu a brance, na níž je hřebíkem přibitá cedule „Na prodej“. Rozrazí branku, a když po zahradní pěšině kráčí k domu, cítí, že telefon znovu vibruje.

Enky benky kliky bé, jakmile ji najdeme, elce pelce do pekelce, hra je rázem u konce.

Silje se zběsile snaží trefit klíčem do zámku. Vnímá, jak se k ní ze zahrady čím dál víc krade tma, ale konečně odemkne vstupní dveře a vpadne do předsíně. Zabouchne za sebou a zajistí i druhý zámek. Uvnitř se cítí bezpečně, a proto ani nerozsvítí a spěchá temným domem kolem dceřina prázdného pokoje do kuchyně, nezdržuje se svlékáním kabátu a zouváním mokrých bot.

Svítil si baterkou v mobilním telefonu, divoce přehrabuje mišmaš v kuchyňské zásuvce, a když část cetek vyskládá na linku, najde balíček nových SIM karet. Roztrhne plastový obal, vyjme novou kartu a ujistí se, že si v telefonu uložila kontakty, jak si navykla. Jakmile starou simku vytáhne a nahradí ji novou, okamžitě se jí uleví. Zapne mobil, svižně jde domem zpět a cestou najde dceřino číslo.

Ahoj, zlato, všechno v pořádku. Moje nové číslo, odteď ho používej. Brzy na viděnou, pus, máma ☺.

Ve velkém rohovém obývacím pokoji si celá udýchaná stoupne k oknu a skrz roztažené žaluzie se ostražitě dívá ven. Temná předzahrádka, keře a stromy, o které se kdysi s láskou starala, jsou zaváté novým sněhem a Silje sleduje, jak se v záři pouličních lamp z nebe na silnici snášejí sněhové vločky a víří ve větru. Při tom pohledu se téměř uklidní, ale vtom zahlédne postavu. Ve škvrách mezi palisádami vidí, že ten někdo pomalu a obezřetně postupuje vpřed. Silje zatají dech a chystá se vyfukat 112. Jenže když postava dojde o kousek dál, Silje pod brankou spatří pejska s hrudkami sněhu na tlapkách, který za sebou na vodítku táhne postarší ženu.

Silje se ve tmě rozesměje. S úlevou a trochu zahanbeně, protože je dospělá ženská, která se schovává jako malé děcko. Ještě si pomyslí, že nesmí ztrácet hlavu. Zítra musí přejít od úvah k činům a najít nové, bezpečné bydlení, kde začnou nanovo, ačkoli na to nemá prachy, ale pak jí zavibruje mobil a ona se na něj podívá, aby dceři odpověděla.

Mám tě.

Slůvka svítící na displeji do tmy ji ochromí. Strach je rázem zpět, ovšem tentokrát se mísí s rozrušením. Nové číslo začala používat teprve před chvílí a kromě dcery ho nikdo nezná. Napadne ji, že při přehazování símek ve zmatku vložila do telefonu tu původní.

Vrátí se do kuchyně, chvějícíma se rukama probírá hromádku na lince. Přesně ví, kam balíček se SIM kartami položila, v nezvladatelné panice si svítí na kuchyňskou linku a podlahu. Ovšem balíček tam není. Pustí se do prohledávání zásuvky, a kdykoli nadarmo odsune kupičku drobností, vkrádá se jí do mysli jedna a ta samá úvaha. Na obalu bylo telefonní číslo nové SIM karty, kterou si vybrala, a pokud obal neleží na lince tam, kde ho nechala, musí to mít nějaký důvod. Jenže když přišla k domu, vstupní dveře byly zamčené, okna zavřená a zajištěná, a to si v duchu opakuje pořád dokola, dokud ji telefon nevyděsí opětovným zavibrováním.

Tentokrát nepřišel žádný text. Pouze ikonka s rozmazanou fotkou. Silje stékají po tvářích slzy, v duchu si říká, že na to nemusí klikat, ale nakonec se přece jen prstem dotkne displeje a fotografii otevře.

Nejprve nechápe, co na snímku je. Pak rozpozná potemnělou místnost s ženskou siluetou. Žena v kabátě stojí u okna a skrz žaluzie se dívá ven. Jednou rukou roztahuje žaluziové lamely, venku se v chabém světle pouličních lamp snášejí sněhové vločky. Silje dojde, že na fotce je ona. S hrůzou se obrátí ke dveřím do obývacího pokoje, a ve tmě zničehonic cosi ožije.